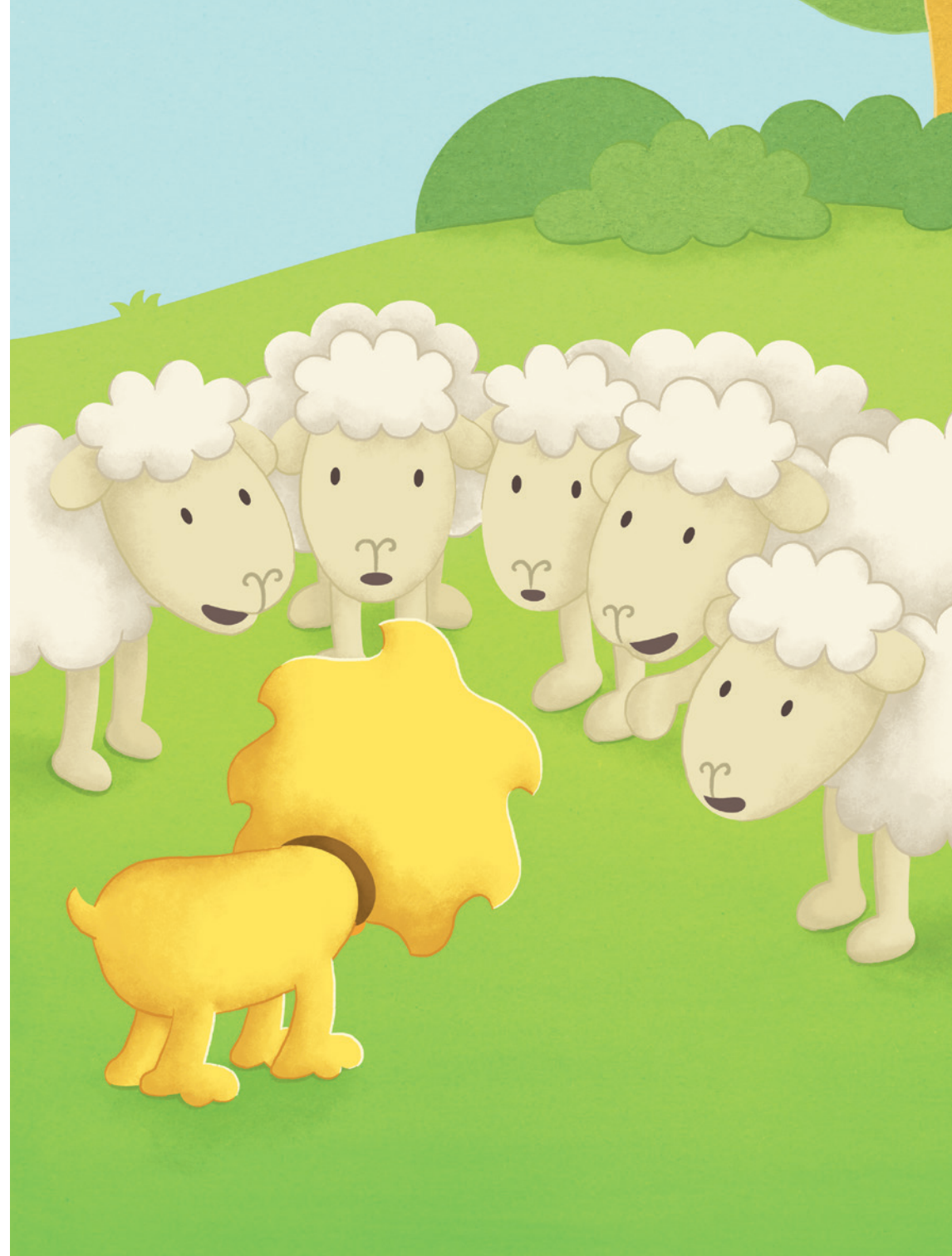

Het is heerlijk lenteweer.
Pluisdier het huisdier maakt een
fijn wandelingetje in de zon.
Hij is nog niet ver van huis of hij
ziet een kudde schapen.
Vrolijk dartelen de krullenbeesten
door het groen van de wei.
Dat ziet er gezellig uit, denkt Pluisdier.
Ik wil wel graag met ze meedartelen.

Pluisdier hobbelt het gras op,
de schapen tegemoet.
'Hallo,' zegt hij.
'Ik ben Pluisdier.
Mag ik met jullie meedoen?'
De schapen kijken Pluisdier
schaapachtig aan.
Dan blaten ze in koor:
'*Wij zijn schapen,
zoals je wel ziet,
maar wat jij bent,
dat weten wij niet.*'

'Ik ben een huisdier,' zegt Pluisdier.
'En ik zou graag een stukje met
jullie meedartelen.'
De schapen blaten:
'Je mag best meedoen,
maar alleen als jij
er precies zo uitziet
als wij.
Maar wij hebben krullen
en jij hebt pluis.
Dat is heel wat anders.
Ga toch naar huis!'

Krullen in plaats van pluis,
denkt Pluisdier.
Maar daar weet ik wel wat op!
Snel gaat hij naar huis.
Hij holt de trap op, de kamer
van mama in.
Uit een kastje haalt hij
mama's krulspelden.
Hij draait de krulspelden in
zijn pluizige vacht.

Als hij de krulspelden eruit haalt,
zit zijn vacht prachtig in de krul.
Pluisdier kijkt in de spiegel.
Ja, net een schaap, denkt hij blij.

